

РЕШЕНИЕ

№ 1590

гр. София, 05.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 29.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **8786** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 195б от Закона за водите (ЗВ) и чл. 166 от Данъчно процесуалния кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителя Д. В. К. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 83/01.07.2019 г., издаден от Директора на Б. дирекция "Дунавски район", с център [населено място] (БДДР-П.). В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, поради противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Обосновават се доводи за неправилно прилагане на чл. 194б от ЗВ, доколкото дължимите суми не са определени на базата на отчета на измервателните уреди. Оспорват се претендираните суми по основание и размер. Позовава се на изтекла погасителна давност по чл. 11, б. В, предл. второ от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) относно дължимите лихви. В съдебно заседание пълномощникът на оспорващия излага доводи за неправилно прилагане на Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване (отм.), тъй като не е налице нито една от посочените хипотези, а именно: повреда или несертифициране на измервателните уреди. Подробни съображения в тази насока са изложени и в депозираните по делото писмени бележки. Претендира се отмяна на оспорения акт и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът (Директорът на Б. дирекция, „Дунавски район“ [населено място]), чрез

процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата по съображения, подробни изложени в депозираните по делото писмено становище и писмени бележки. Сочи, че таксата се изчислява по разрешено количество, когато липсва монтирано измервателно устройство. Моли за отхвърляне на жалбата. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

[фирма] е титуляр на следните разрешителни по ЗВ:

- Разрешително за водовземане от подземни води, чрез съществуващи водовземни съоръжения № 11590635/27.07.2011 г., отнето с Решение № РО-71/22.07.2016 г., издадени от БДДР-П..

- Разрешително за водовземане от подземни води, чрез съществуващи водовземни съоръжения № 11590723/28.12.2011 г., отнето с Решение № РО-57/14.07.2016 г., издадени от БДДР-П..

Предмет на настоящото съдебно производство е АУПДВ № 83/01.07.2019 г., издаден от Директора на БДДР-П., с който на оспорващото търговско дружество са установени следните незаплатени дължими такси за водовземане от подземни води по разрешително за водовземане от подземни води № 11590723/28.12.2011 г., отнето с решение № РО-57/14.07.2016 г., издадено от БДДР-П. и разрешително № 11590635/27.07.2011 г., отнето с решение № РО-71/22.07.2016 г. на Директора на БДДР - П.:

По разрешително № 11590723/28.12.2011 г., отнето с решение № РО-57/14.07.2016 г., издадено от Директора на БДДР-П.:

- за периода от 20.01.2013 г. до 31.12.2013 г. – такса в размер на 2391,55 лв.;
- за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. – такса в размер на 2522,88 лв.;
- за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. – такса в размер на 2522,88 лв.;
- за периода от 01.01.2016 г. до 14.07.2016 г. – такса в размер на 1351,05 лв.;

По разрешително № 11590635/27.07.2011 г., отнето с решение № РО-71/22.07.2016 г., издадено от Директора на БДДР-П.:

- за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. – такса в размер на 2522,88 лв.;
- за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. – такса в размер на 2522,88 лв.;
- за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. – такса в размер на 2522,88 лв.;
- за периода от 01.01.2016 г. до 22.07.2016 г. – такса в размер на 1406,20 лв.;

Общата дължима такса за периода от 01.01.2013 г. до 22.07.2016 г. е в размер на 17 763,20 лв., без лихвата, като същата е дължима до пълното погасяване на главницата.

С писмо изх. № КД-04-12/21.05.2019 г., на основание чл. 26, ал. 1 от АПК, оспорващото търговско дружество е уведомено за образуваното административно производство, като му е връчена Покана за доброволно изпълнение, съгласно чл. 195б, ал. 2, т. 3 от ЗВ и чл. 182, ал. 2, т. 1 от ДОПК. В поканата за доброволно изпълнение са определени следните такси на база разрешено годишно потребление :

По разрешително № 11590723/28.12.2011 г., отнето с решение № РО-57/14.07.2016 г., издадено от Директора на БДДР-П.:

- за периода от 20.01.2013 г. до 31.12.2013 г. – такса в размер на 2391,55 лв.;
- за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. – такса в размер на 2522,88 лв.;
- за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. – такса в размер на 2522,88 лв.;
- за периода от 01.01.2016 г. до 14.07.2016 г. – такса в размер на 1351,05 лв.;

Общият размер на дължимата такса за периода от 20.01.2023 г. до 14.07.2016 г. по това Разрешително е в размер на главница – 8788.36 лв., като лихвата е дължима до пълното погасяване на главницата.

По разрешително № 11590635/27.07.2011 г., отнето с решение № РО-71/22.07.2016 г., издадено от Директора на БДДР-П.:

- за периода от 17.08.2012 г. до 31.12.2012 г. – такса в размер на 944.36 лв.
- за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. – такса в размер на 2522,88 лв.;
- за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. – такса в размер на 2522,88 лв.;
- за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. – такса в размер на 2522.88 лв.;
- за периода от 01.01.2016 г. до 22.07.2016 г. – такса в размер на 1406.20

Общият размер на дължимата такса за периода 17.08.2012 г. до 22.07.2016 г. по това разрешително е в размер на главница – 9919.20 лв., като лихвата е дължима до пълното погасяване на главницата.

На 17.06.2019 г. е депозирано възражение от управителя на [фирма], с което оспорва вземанията по основание и размер и се позовава на погасителна давност по чл. 11, б. в от Закона за задълженията и договорите.

При извършена проверка от служители на БДДР-П. на 20.06.2019 г. е установено, че [фирма] като титуляр на Разрешително за водовземане от подземни води, чрез съществуващи водовземни съоръжения № 11590635/27.07.2011 г., отнето с Решение № РО-71/22.07.2016 г., издадени от Директора на БДДР-П. и Разрешително за водовземане от подземни води, чрез съществуващи водовземни съоръжения № 11590723/28.12.2011 г., отнето с Решение № РО-57/14.07.2016 г., издадени от Директора на БДДР-П. не представило декларации по чл. 194б от ЗВ за иззетите/добити водни количества и/или справки-отчети за иззети/добити водни количества. Това е дало основание на проверяващите да изчислят дължимите са такси на база на разрешено годишно водно количества и на основание чл. 8, ал. 1 и чл. 10, ал. 2 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177/24.06.2011 г. (отм.). Резултатите от проверка и дължимите суми са обективирани в Констативен протокол, утвърден на 20.06.2019 г. от Директора на БДДР - П.. В констативния протокол са изцяло потвърдени дължимите се такси, посочени по периоди и по размер в Поканата за доброволно изпълнение. Обсъдено е и възражението на управителя на търговското дружество. Прието е, че макар и нормата на чл. 11, б. в от Закона за задълженията и договорите да не е приложима към установените вземания, доколкото се касае за публични вземания, то задълженията за 2012 г. следва да се отпишат поради изтекла погасителна давност по чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Въз основа на тази констатация е определен периода от 01.01.2013 г.-22.07.2016 г. и дължимите такси за водовземане в общ размер 17763.20 лв., като лихвата е дължима до пълното погасяване на вземането. С уведомително писмо изх. № КД-04-12/21.06.2019 г., на оспорващото търговско дружество е връчен Констативния протокол.

Въз основа на така проведеното административно производство е издаден оспорения АУПДВ, с който е определен общ размер на дължимите такси за периода 01.01.2013 г. до 22.07.2016 г. - 17 763.20 лв., като лихвата е дължима до пълното погасяване на главницата. От правна страна актът е мотивиран с нормите на чл. 194, ал. 1, т. 1 б. б от ЗВ и чл. 8, ал. 1 и чл. 10, ал. 2 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177/24.06.2011 г. (отм.). От фактическа страна актът е мотивиран с липсата на представени декларации за

иззети/добити водни отчети и/или справки-отчети за иззети/добити водни количества, поради което и таксите за изчислени на база на разрешено общо годишно водно количество.

Актът за установяване на публично държавно вземане е връчен на жалбоподателя на 05.07.2019 г.

По делото е прието заключение от съдебно-техническа експертиза, от което се установява, че в обектите-стопанисвани от [фирма] по отношение, на които са издадени двете разрешителни за водовземане от подземни води, има монтирани измервателни устройства за отвеждане и пречистване на отпадни води на [фирма], като показанията на тези измервателни устройства са многократно по-ниски от определената в АУПДВ дължимата такса.

При така установените факти, настоящият съдебен състав, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от адресат на индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол и в рамките на преклузивния срок.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон и в рамките на отредената му териториална компетентност. Съгласно разпоредбата на чл. 195б от ЗВ, Директорът на Б. дирекция, „Дунавски район“ е компетентен да издава актове за установяване на публично държавно вземане относно вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон.

При издаването на акта са спазени установената писмена форма и съдържание, съгласно чл. 59, ал. 2 и ал. 3 от АПК, доколкото в ЗВ няма други специални изисквания. Посочени са издателят на акта, адресатът, сумите, които се дължат, периодът за който са дължими, както и основаниято, на което са изчислени. Предвид специалните изискванията на чл. 195б, ал. 2 от ЗВ, са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е издаден актът, като е отразена фактологията по издаването на акта, а именно: разрешително за водовземане от подземни води, Решение за отнемане на разрешително за водовземане, констативният протокол, в който са установени задълженията, поканата за доброволно изпълнение и т.н. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа.

При издаването на акта са спазени специалните административно производствени правила, като е съставен констативен протокол и на оспорващия е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията. АУПДВ е издаден в съответствие с изискването, въведено с чл. 195б, ал.2 от ЗВ, съгласно който актът се съставя въз основа на писмени доказателства, поради това, че са налице констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението: Констативен протокол от 20.06.2019 г., както и покана за доброволно изпълнение от 21.05.2019 г.

По отношение прилагането на материалния закон, с оглед наведените в жалбата доводи за законосъобразност на оспорения АУПДВ настоящият съдебен състав намира следното:

В изпратената Покана за доброволно изпълнение е посочено, че при наличие на монтиран водомер, съгласно условията на издаденото разрешително, следва да се представят в срока, даден с поканата, доказателства за черпеното количество вода за всяка година, както и декларации по чл. 194б от ЗВ, с оглед да бъде преизчислена дължимата такса.

По делото не са налице данни, а и от страна на оспорващия не са наведени доводи и не са представени доказателства за подаване на декларация по чл. 194б от ЗВ след получаване на Поканата за доброволно изпълнение. В т. 1 от Приложенията към двете издадени Разрешителни за водовземане от подземни води, чрез съществуващи водовземни съоръжения са посочени условията за монтиране на водомери за измерване на ползваните за различни цели водни обеми, като в т. 1.7 е посочено, че пломбирането на водомера се извършва от представител на БДДР-П., като се съставя двустранен протокол и се записват фабричният номер и началните показания на водомера. Протоколът се съхранява за целия срок на действието на разрешителното. Към момента на издаване на АУПДВ не е бил наличен пломбиран водомер и не е бил съставян такъв протокол.

В хода на административното производство, а и в хода на съдебното производство [фирма] не оспорва констатациите на органа за липса на монтирано измервателно устройство, като не само че не представя доказателства, а дори и не излага твърдения за монтирани такива. Съгласно Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, прието с ПМС № 177/24.06.2011 г. (отм., но приложима към релевантния период), таксата се изчислява по разрешено количество, когато липсва монтирано измервателно устройство, респективно когато не са изпратени декларации по чл. 194б от ЗВ за изчисление на таксата или по отчет на измервателното устройство, когато такова е монтирано. Липсата на монтиран водомер задължава органа да начисли таксата по разрешено годишно водно количество. Търговското дружество, като титуляр на разрешителни за водовземане от подземни води по ЗВ е бил длъжен да монтира водомери и да уведоми за това БДДР, да подаде декларация по чл. 194б от ЗВ за добитите количества и да заплаща дължимата такса. Предвид изложеното, неоснователно се явява възражението на жалбоподателя, че таксите неправилно са изчислени на база разрешеното общо годишно водно количество.

В чл. 8, ал. 1 на Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване (отм.), е посочена формулата за изчисляване на размера на дължимата годишна такса в лева, а именно: размерът се формира от произведението на единичния размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде ползвана черпената вода, съгласно таблиците по чл. 10 - лв./куб. м. и размерът на ползания годишен воден обем - куб. м за повърхностни води.

Съгласно чл. 6, ал. 4 от Тарифата, до монтиране на отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства или при техническа невъзможност за монтиране, поддръжка и контрол на измервателни устройства при водовземане от повърхностни води таксата за водовземане се определя на базата на максимално разрешеното годишно водно количество в разрешителното. В случая поради липса на монтирани измервателни устройства /водомери/ за отчитане на ползваното количество вода, размерът на дължимата такса е изчислен на базата на разрешеното за ползване годишно водно количество.

Видно от двете разрешителни за водовземане, целта на ползване на водата е "за други

цели", за които съгласно чл. 10, ал.2, т.6 от приложимата Тарифа, единичния размер на таксата – Е (лв./куб. м) е 0,16 лв./куб.м. В този смисъл, а и видно от Констативния протокол, правилно е изчислен размерът на дължимата такса на база на максимално разрешено годишно водно количество, съгласно разрешителното. Следователно, механизмът на изчисляване на таксите за водовземане в процесния акт за установяване на държавно вземане е правилен.

Предвид изложеното, неоснователни са доводите на оспорващия за неправилно прилагане на чл. 194б от ЗВ, доколкото дължимите суми не са определени на базата на отчета на измервателните уреди. От заключението на приетата по делото съдебно-техническа експертиза, както и от приложените към жалбата кредитни известия е се установява по безспорен начин, че в обектите – стопанисвани от [фирма], по отношение на които са издадени двете разрешителни за водовземане от подземни води, има монтирани измервателни устройства за отвеждане и пречистване на отпадни води на [фирма]. Показателите на тези измервателни устройства обаче са ирелевантни спрямо установяване на размера на дължимите такси за водовземане от подземни води, съгласно издадените разрешителни по ЗВ. Тези измервателни устройства са монтирани от [фирма], съгласно Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи и измерват количеството отпадъчни води. Същите не са монтирани в изпълнение на задължението по чл. 6, ал. 1 от Тарифата и условията, при които е разрешено водовземането, съгласно т. 1 от Разрешителните за водовземане от подземни води, респ. същите не измерват черпените водни обеми.

Съгласно чл. 194б, ал. 1 ЗВ „ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на ЗООС, определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл.194 ал.6, въз основа на които се определят таксите.

В настоящия случай [фирма] не е подало към БДДР декларации и справки-отчети за добити водни количества за периода 2013г.-2016 г., както и не са били монтирани измервателни устройства. От дружеството не е бил депозиран и изричен отказ за правото на използване на водния обект, съгласно чл.79 ал.1 т.1 от ЗВ.

Нито в хода на висящността на административното производство, нито в съдебния процес, [фирма] е представило писмени доказателства, установяващи плащане на процесните задължения за периода 01.01.2013г.-22.07.2016г., което е единственият правнорелевантен факт от значение за настоящия спор и за преценката за законосъобразността на издадения АУПДВ.

По отношение на възражението на оспорващия за изтекла погасителна давност по чл. 11, б. В, предл. второ от ЗЗД относно дължими лихви,

настоящият съдебен състав намира следното:

В предварителен порядък следва да се отбележи неприложимостта на визираната норма на чл. 11, б. В, предл. второ от ЗЗД, доколкото в случай се касае за публично държавно вземане съгласно чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК (държавна такса, установена със Закона за водите). Съгласно ал. 2, т. 9 на същата разпоредба на ДОПК лихвите също са публично държавно вземане.

По смисъла на чл. 15, ал. 1 от Тарифата (отм.), респ. чл. 21, ал. 1 от сега действащата такава, таксите са годишни и се заплащат не по-късно от 31 март на следващата година. Съгласно чл.195в, ал. 1 от ЗВ във връзка с чл.175 ал.1 от ДОПК за неплатените в законоустановените срокове този вид публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон, поради което в акта правилно е определена и лихва за забава за всеки период поотделно, като е посочен изрично срокът за плащане и датата, от която таксата става изискуема.

В тази връзка, възражението за изтекла погасителна давност следва да бъде разгледано по отношение на първия период, посочен в АУПДВ и това е периодът от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. Определената главница за този период е платима до 31.03.2014 г., съгласно нормата на чл. 15, ал. 1 от Тарифата (отм.)

По силата на приложимата норма на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. За разглеждания период това е 01.01.2015 г. Следователно, установения в закона 5-годишен давностен срок изтича на 01.01.2020 г., а АУПДВ е издаден на 01.07.2019 г., поради което и на основание чл. 172, ал. 2 от ДОПК към този момент давността е прекъсната. Доколкото давностният срок не е изтекъл по отношение на първия визиран в АУПДВ период, то на още по-малко основание същият е изтекъл по отношение на останалите периоди, поради което не са налага тяхното разглеждане отделно.

Въз снова на установените факти от значение за спора, се налага изводът, че не са налице основанията на чл. 146 от АПК за отмяна на оспорения АУПДВ - актът е издаден от компетентен орган, спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, съобразен е с материално правните разпоредби и съответства на целта на закона.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК ответникът има право на разноски, но доколкото същите не са претендирани в

настоящото съдебно производство не следва да се присъждат.
Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София град, Второ отделение, 50-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителя Д. В. К. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 83/01.07.2019 г., издаден от Директора на Б. дирекция "Дунавски район", с център [населено място].

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: